

Een Weerzien.

naderde als nog geen genaderd was, wiens ziel zij voelde roeren de hare in 't weg-zijn van woorden....

— Marie, wat ben je stil van avond. Kom wat dichters bij ons zitten. Scheelt je wat?

Ze schrok op en zocht naar woorden om te antwoorden.

Ze kon niet bij hen komen, nù niet; 't was haar onmogelijk gewoon te spreken, terwijl ze alleen in schoonen mijmerdroom was. Ze zei, dat ze hoofdpijn had en daarom stil, in 't rustige hoekje wou blijven, tot 't over zou zijn. In haar steeg weer de wanhoop op, dat ze alleen was, alleen met menschen om en bij haar. Haar hoofd begon te gloeien, een heet waas voelde zij op haar gezicht. Ze kon 't niet langer uithouden op de veranda. Ze liep de kamer in, de gang door naar boven. In huis hing zwaar een benauwd-drukkende warmte. Ze trad een duistere kamer binnen, stootte de balcondeuren open, en stond hoog en ruim, met, beneden de straat, boven haar de besterrelde hemel. Zij ademde in, langzaam bewegend haar neusvleugels en borst, de frissche lucht, die koel haar omwademde als een dicht-omspoelend bad. De straat lag vol schaduwen, die grillig stonden tegen de gevels der huizen. Als een lange goudknoopen-lijn schitter-wiegelden tot heel ver de lantaarnlichtjes. Tegenover haar zag ze, tusschen blinden en gordijnen, in de kamer menschen, die praatten en lachten; een vroolijk pianodeuntje klankte op, blij en luchtig, de anderen zongen mee. Een grappige versregel, gemaakt-deftig gereciteerd, drong duidelijk tot haar; gelach, kort en schaterend, volgde.... 't Was over tien, de stille straat werd levendiger, meiden kwamen thuis, paartjes wandelden aan, dicht langs de huizen, langzaam hun schreden, bang voor 't spoedig moeten scheiden. Ze zag hun dichte omarming, lang en innig; dan klonk helder-tingelend 't gebel; er werd opengedaan, de deur viel weer dicht en de vrijer stapte heen, met harde, holle passen op 't trottoir. De straat was nu een poosje druk, met overal gestalten, geschuifel en geklak van voeten, langgerekte schaduwen..... Langzamerhand werd 't stiller....

't Eenzaam gevoel van zoeven trilde weer

in haar. Overal zag ze menschen, zoekend elkaars bijzijn, tevreden-vroolijk met velen of samen.... En zij was zoo alleen en zoo droevig. Wat ze wilde was niet 't al-daagsch gebabbel van haar vriendinnetjes; ze voelde een begeerte naar heel iets anders, dat ze mooier wist, veel mooier dan wat ze vond bij die en bij haar ouders.... Maar niemand kende haar leed, zou 't ooit kennen, altijd zou ze 't verbergen in 't diepst van haar ziel.... Lang stond ze te staren op 't balkon, in den zwart-blauw vallenden nacht. Toen dacht ze opeens: ze zullen 't vreemd vinden, beneden, dat ik zoolang wegblijf....

Weer op de veranda, zei ze, dat ze haar hoofd gewasschen had, lekker-frisch, en haar hoofdpijn nu veel beter was. Ze schoof haar stoel dichters bij de anderen, en ging mee-praten, vriendelijk en belangstellend, zoodat ze niets aan haar merkten.

Ze dronk met voorzichtig-slurpende teugjes 't kopje thee. In 't huis was 't doodstil geworden, de meid was uitgegaan. 't Overdenken van al die voorbije dingen deed haar goed.... Een wagen rolde voorbij, zwaar in de ijle lucht, even rammelden de ruiten, en piepte, licht geschud, de groote kast. Een jongen zette een fluiten op, dat wonder-helder klonk, als een glazen draad van geluid.

Opeens angstigde in haar de gedachte aan haar vriendschap met Klara Bodel, en schrik greep haar aan, dáaraan te moeten denken. Ze wilde wegdrijven die gedachte, stond op en liep door de kamer. Ze wist niet waarheen, zag de kachel en achter 't deurtje flauwjes roodsmeulen de kool. Ze gooide 't deurtje open, en schepte cokes er in. Een oogenblik was er grijzig geweld, waaronder gebrom en geknetter, maar eensklaps sloeg de vlam uit, toen weer, op een andere plaats; de vlammetjes streken omhoog als lekkende tongetjes, dwarrelden dooreen als in ijdele worsteling; de gloed steeg naar haar gezicht, prikkend als met spelden, en ze bleef staren in 't vreemde, geel-roode gewirwar, verheugd dit gevonden te hebben, alsof 't haar onplezierig denken zou wegbranden. Maar dat gebeurde niet. Ze deed 't deurtje toe, en in een gloeiende warring van gedachten,